

se pod klopjo suvali z nogami, češ, kaj bo. Ko pa odmolimo, vzamejo gospod učitelj v roko leskovko ter švrknejo z njo dvakrat po zraku in pravijo: „Poglejte ga, včeraj je ta učenec dvakrat grešil, potepal se je in potem še lagal. Doma je prejel kazen za laž, tukaj bi ga moral pa kaznovati, ker se je potepal. Ker se je pa to prvič zgodilo, mu bom prizanesel z leskovko, vendar bo moral sedeti v sramotni zadnji klopi, ker upam, da se bo poboljšal. Vam vsem pa strogo prepovem, da mu kdo ne očita napake in kazni.“ S solznimi očmi se podam na odkazani prostor, zadovoljen, da ni bilo še hujše. Tam v zadnji klopi ni bilo nič kaj prijetno. Gospod učitelj se niso dosti zmenili posebno zame. Le redko kdaj so me poklicali zato, da so se prepričali, ali pazim. Ker sem skrbel, da sem izdeloval lepo svoje naloge, zapustil sem kmalo zadnjo klop. Tudi z dedkom in staro mamó smo se zopet sprijaznili, posebno ker sem ju prosil odpuščanja. Da bi mi pa tudi ljubi Bog izbrisal kazen, molil sem prav pridno k angeljčku varihu, ki mi je gotovo sprosil milosti.

Taki so bili moji prvi učitelji v mladosti. Bog jim povrni obilo vso ljubezen in skrb zame. Vam vsim pa, dragi čitateljčki, želim, da bi lepo ubogali skrbnega učitelja in dobre stariše, če je še imate, mehke brezovke in trde leskovke se pa varite in srečni boste.

Koncem šolskega leta v slovo.

Danes šolo smo zvršili,
Radost polni nam srce:
Z nami pa se veselé
I gojitelji nam mili.

Mnogo so za nas skrbeli,
Trudili so se za nas:
Prišel pa je srečni čas,
Da so nas otrók veselí.

Tukaj smo se danes zbrali,
Zadnjič zbrali se v slovó:
Srce bije nam močno,
Toda česa bi še bali?

To nam govori srcé:
Hvala vam gojiteljem:
Hvala vam učiteljem —
Z Bogom — Zdaj domov juhé!

A. P.

